

SUBSAHARIANS : LES SEVES ESPERANCES I DOLORS

Fa uns tres anys que aparegueren les primeres cares subsaharianes pels carrers de Vic. Aviat uns gahanesos començaren a sovintejar el Temple del Pare Claret, un grup de cinc a vuit assistien regularment a la missa dominical de les 11 h. Sempre eren al darrer banc amb una actitud respectuosa, però distanciats per la llengua i algun complex. Davant la seva assistència regular a la missa dominical vam posar-nos en contacte amb ells per iniciar l'acostament. La seva parla més immediata a nosaltres era la llengua anglesa, dificultat salvable mínimament. Venien de la comunitat catòlica a Gahana, cosa que vam comprovar amb els llibres d'oració que havien portat de la seva terra, uns devocionaris com els nostres dels anys seixanta.

Però abans de donar un pas d'intercomunicació en ferm ens vingueren a la ment tot de preguntes sobre els seus papers oficials, el treball, l'habitatge, el nivell cultural, la catequesi que havien rebut, etc. Naturalment férem una consulta a la secció d'immigrants de Càritas per saber exactament com ens havíem de moure i comportar en aquest cas.

Tot el que es fes per acollir-los i integrar-los i participar en la comunitat seria poc, ells ho necessiten i esperen, però els conceptes de feina i habitatge els havien de resoldre i promocionar ells mateixos amb responsabilitat i constància. Els proposàrem que un d'ells llegís l'evangeli en anglès després d'haver-lo llegit nosaltres en català. De llavors ençà hom també ha pogut escoltar l'evangeli en anglès a la missa dominical. Més tard foren invitats a presentar la seva pregària a l'oració dels fidels, cosa que lliurement compleixen de tan en tan. S'han responsabilitzat de les intervencions musicals de la missa per mitjà de compactes o cassettes prèviament seleccionats, ho compleixen amb exactitud. Per part nostra també hem anat introduint resums en anglès de les oracions litúrgiques i algun comentari a les lectures. Alguns sudamericans que han sovintejat el nostre Temple, però més irregularment, també ens han obligat a atendre'ls per poder seguir la celebració, d'aquí que la nostra missa dominical ha anat assolint un to nou i d'autèntica internacionalitat.

Però ens semblà poc que només intervinguessin en les celebracions i vam considerar que s'havia de trobar una fórmula oberta i espontània per intercanviar, comunicar-nos i parlar. Vam introduir el "Refresc calent del Pare Claret" per després de la missa d'onze dels diumenges, i consisteix simplement en oferir als assistents un Te ben preparat amb complements. L'experiència ha funcionat bé com a punt de trobada, tot i que la barrera del llenguatge és sempre la dificultat. Un dissabte al mes a mitja tarda fem la celebració per a ells en anglès i a portes obertes. És un camí poc fressat encara, tots plegats l'anem obrint.

Tot caminant copsem les seves esperances i dolors. Tenen els seus papers oficials i tenen treball. Els decepciona no poder disposar d'un temps per a aprendre les nostres llengües i relacionar-se amb altra gent, o practicar algun esport, que són joves i valents. Els horaris de treball no els donen marge, i això els dificulta de sortir del seu grup. Alguns no poden disposar del descans i el lleure necessaris, no poden planejar cap vacança i el marge econòmic en que es poden moure és prou just per a ells i les seves famílies, sense paga doble en bastants cassos. Valoren l'acolliment que els fem però demanen més intervencions en anglès per a poder seguir millor textos i comentaris i compartir més la festa. Els fa patir de veure companys seus rondant carrers sense acabar de trobar feina.

És l'inici d'una experiència d'acompanyament, motiu de remoure i replantejar costums i idees. El Domund el tenim aquí i ens demana quelcom més que una col·laboració econòmica.

Anton. M Vilarrubias.
Claretià.

Professor de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic.